Zlatovlasá Rybanna - Kamelot

S tebou jsem prožil ty nejkrásnější dny, má lásko.
To když jsme spávali kolem ohňů a já hledal v kůře stromů sever.
Naším posvátným místem, naší biblí, byla řeka
a naše spojená srdce nevěřila,
že by všechno mohlo být někdy úplně jinak.

Tenkrát jsem znovu čekal tam za vesnicí u starého bíléo kříže
a můj zrak snad potisící sháněl v dálce tvou dívčí postavu.
Tu noc jsem nemohl usnout, chtělo se mi umřít,
Můj stesk nezahnalo ani slunce, ani jitro
Ani tvůj hlas, co mi přivál ozvěnou vítr.

Už přešlo tolik let, že tráva po našem milování je dávno prach,
ale náruč Údolí žab mě stále objímá jak matka svoje dítě.
A právě dnes, když ranní paprsky prozářily mlhu, jsem tě uviděl,
jak stojíš u kraje řeky a po tváři ti stéká slza slaná jak moře.

Má zlatovlasá Rybanno